

1. תלמיד בבל' מסכת תענית זט ב/א

תנו רבנן לעולם יהא אדם רק כקנה ולא יהיה קשה כארז מעשה שבא רבי אלעזר (בן רבי) [רבבי] שמעון מגדור מבית רבו והיה רכוב על החמור ומתיל על שפת נהר ושמה שמחה גודלה והיתה דעתו גסה עליו מפני שלמד תורה הרבה נזדמן לו אדם אחד שהיה מכובע ביוטר אמר לו שלום عليك רבי ולא החזיר לו אמר לו ריקה כמה מכובע אותו האיש שמא כל בני עירך מכובעים כמוותך אמר לו איני יודע אלא לך ואמר לאומן שעשאני כמה מכובע כי זיה שעשית כיון שידע בעצמו שחטא ירד מן החמור ונשתטח לפניו ואמר לו ענייתי לך מחול לי אמר לו איני מוחל לך עד שתתלך לאומן שעשאני ואמר לו כמה מכובע כי זיה שעשית היה מטייל אחריו עד שהגיע לעיר יצאו בני עירו לקראותו והוא אומרים לו שלום عليك רבי רבי מורי מורי להם למי אתם קורין רבי רבי אמרו לו זה שמטיל אחריך אמר להם אם זה רבי אל ירבו כמותו בישראל אמרו לו מפני מה אמר להם רק וכך עשה לי אמרו לו אף על פי כן מחול לו שאדם גדול בתורה הוא אמר להם בשביבכם הריני מוחל לו ובלבך שלא יהא רגיל לעשות כן מיד נכנס רבי אלעזר בן רבי שמעון ודרש לעולם יהא אדם רק כקנה ולא יהיה קשה כארז ולפיכך זכה קנה ליטול הימנה קולמוס בכתב בו ספר תורה תפילה ומזוזות:

רשות יומא דג פוב

משל לאדם שהיה לו בן נאה ומأكلיו ומשקהו ותולח לו כסיס של דינרין בצווארו, והושיבו בפתח זונות, מה יעשה שלא יחטא.

3. אוח"ק ב, תקלב

שני ערכי שלמות

mbinim anno b'shemot ha'alhitat hamochelata shni' urkim shel shelma. Urk achad shel shelma, shme'ud gedla v'gmiratah ain shi'uk ba hospe'ah shel m'ula. Abel am la hitrah ap'shorot shel hosspe'ah hizh be'atzmo unen chsr'on. Ci ha'shemot ha'holca't v'nospat tamid ish ba yteron v'tanug v'ayzo'm min ha'ula, shano' urogim leh k'l k'z, halicha machil al chil, asher ul k'n la toncul ha'shemot ha'alhitat lehiot chsra'ah zo'ha hi'tironon shel hospe'ah ha'cet. Uzel zo' ish ba'alhot ha'kesron shel ha'itzira, ha'hathrot ha'ulmiyah hablati mogbala, ha'holca't b'k'l urci'ah v'mtua'la, v'nmata'ha shanashma ha'alhitat ha'utzmiet sh'b'hoviha ha'mchira otma ha'ulio ha'tamidi shale, sh'ho' is'odah ha'alhi, ha'korah otma l'hemza v'l'hastebal.

וכס שחשיבותה גדולה היא זו ההכרה שאינה יודעת רוזעלוון זה, של המגמה התכליתית, של השלמות האלהיות ההורכת ומתעללה, על ידי הייצור כולה, לאין סוף ותוכלית, כן יותר מזה (מנוחות?) היא הדעה החושבת, שאין כאן כי אם זאת השלמות של ההתעלות, ולא שלמות מוחלטה, שכן שיק עמה ומצידה שום הוספה וההתעלות, מפני שהכל כבר מעולה, הכל שלם וגמר. וזאת היא האפליה השוריה בשיטות של הפילוסופים המעליפים המודרניים (ברגסן).

א. אוח"ק, ג, תסה

ונמצא, שהשלמות כוללה שני הצדדים, מצד אין סוף, הבלתי מתואר ביחסות מצד שלמותו, מצד ההוויה, הholehet ומשתלמת וمتברכת תמיד. וזהו הילך ברכת הקדש עצמה, הקדש טען ברכה. יהיה כבוד ד' לעולם ישמח ד' במעשיין.

4. ספר ליקוטי מוהר"ז - מהדורא כמה סימן בט

5. ראייה ואיסתת לווית בושמאנית
וניחנשנו מעת מאלקיים וככבוד וחייב טעטרכו (תהלים ח). הנה ידוע, כי כל מה שחרר לאם הוא ברוחני והוא בגשמי, החזרון הוא במשמעותו, שהוא בחינת אלקים. וזהו נטחנהו, בונאי מעת מאלקיים, פניו החזרון בונאי מאלקיים, פניו במשמעותו. אך פשייע זאת, שהחזרון הוא למעלה ולמטה, בונאי? حقה לו צער גודל ועצבות, ולא יכול לעבד שם? תבקר בשםה. לך צריין להסביר לעצמו, מה אני ומה פמי, כי מלך בעצמו מסpter לי החזרון שלו, וכי יש כבוד גודל מנה. מתוך כן בא לשמה גוזלה, ונטמאנתו שמוחין שלו. וזהו וככבוד וחייב טעטרכו. הינו על - כי כבוד וחייב שיש לו, שהמלך בעצמו מסpter לו החזרון, טעטרכו במחוי מדשים:

יש הלה ידוע של רובינו בירושלים לגבי מזכירים בהם מעורבים יחד קידוש השם וחילול השם...ר' שלמה אלישיב זכרונו לברכה בספרו הקדוש "קדמות ושרים" אומר בפירוש אותו הדבר: מצד אחד יש הקידוש השם הגדול הזה של בניית מלכות ישראל, ולעומתו יש הרבה דברים של חילול השם המכאים מאוד... כשייש קידוש השם וחילול השם יחד, אפשר להתבלב... הירושלמי מלמד אותנו שכאר קידוש השם וחילול השם מתגאים יחד - קידוש השם מカリע: "גדול הוא קידוש השם מחילול השם". הקידוש הנורא והאיום הזה של וקידשתי את שמי...ולקחתי אתכם מן הגויים", של בנין, שלטוןנו, של שברון על הגויים מעל צוארינו שוכינו לו עתה, הוא המカリע.